

afgørelser om udgiftsfordeling m.v. (§ 4, stk. 2, og § 9, stk. 1). Det gælder endvidere amtsrådenes anvendelse af beføjelserne i §§ 26 og 27 til at sikre loven overholdt.

I stk. 2 foreslås det, at en afgørelse eller beslutning i medfør af loven, som træffes af miljøministeren, ikke skal kunne påklages. Bestemmelsen omfatter ikke blot – hvad der er selvfølgelig – miljøministerens anvendelse af hjemmelen til at fastsætte generelle forskrifter (især § 2, stk. 3, § 31 og § 43, stk. 6). Bestemmelsen omfatter tillige konkrete afgørelser og beslutninger, som træffes af ministeren som 1. eller 2. instans. Forslaget har sammenhæng med den opspaltning af klagemyndigheden, som fremgår af § 35. Når ministeren under ansvar for Folketinget (eller efter ministerens bemyndigelse, jf. § 32, en styrelse under ministeriet) har truffet en afgørelse, bør afgørelsen ikke kunne efterprøves af det foreslåede naturklagenævnet. Betragtningen gælder både ministerens /styrelsens afgørelser som klagemyndighed (§ 35, stk. 2) og efter indkaldelse af en for amtsrådet verserende sag (§ 29).

Den i stk. 1, 2. pkt., og i stk. 2 foreslåede afskæring af administrativ rekurs udelukker ikke domstolsprøvelse af de pågældende afgørelser eller beslutninger efter de almindeligt gældende regler herfor og under overholdelse af den i § 38 foreslåede søgsmålsfrist.

Til § 35

Paragraffen fordeler klagemyndigheden mellem det naturklagenævnet, der foreslås oprettet ved særlig lov, og miljøministeren. Det er ikke muligt i vandløbsloven at anvende lovhjemmelen for en afgørelse som kriterium for, om en klage bør afgøres af nævnet eller ministeren. Den enkelte lovbestemmelse kan fremkalde afgørelser af vidtrækkende betydning så vel som afgørelser, der kun har ubetydelige konsekvenser i forhold til lovens formål. Fordelingen af klagemyndigheden foreslås derfor fastlagt alene efter det kriterium, om klagen angår spørgsmål af meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål – dog at nævnet altid træffer afgørelse i tilfælde, hvor miljøministeren har påklaget amtsrådets afgørelse eller beslutning. Der vil således med den nævnte modifikation blive tale om en konkret afgørelse for hver enkelt klage, og det foreslås overladt til nævnet at tage stilling til, om interessekriteriet bør føre til, at nævnet skal afgøre den pågældende klage.

Den foreslåede ordning vil medføre, at de fleste klager bliver afgjort af ministeren (Miljøstyrelsen efter bemyndigelse, jf. § 32), ligesom det er tilfældet efter den gældende vandløbslov, okkerloven og naturfredningslovens § 45. Der henvises tillige til bemærkningerne til forslaget til lov om naturklagenævnet.

Til § 36

Paragraffen afgrænser kredsen af klageberettigede.

Det er selvfølgelig, at adressaten for en afgørelse, som amtsrådet har truffet, skal kunne påklage afgørelsen (medmindre den omfattes af § 34, stk. 1, 2. pkt.). Afgørelser efter vandløbsloven kan imidlertid have en ganske væsentlig betydning for andre end adressaten og bør – som efter den gældende lovs § 84, stk. 1 – kunne påklages af enhver, der har retlig interesse i sagens udfald, jf. forslaget stk. 1, nr. 1.

Vandløbenes samfundsmæssige betydning gør det ønskeligt, at andre offentlige myndigheder skal kunne foranledige efterprøvelse af en afgørelse eller beslutning, som et amtsråd har truffet i medfør af loven. Det gælder ikke blot de kommunale myndigheder, der efter den gældende vandløbslovs § 84, stk. 3, har klageret, men også statslige myndigheder, hvis ressortmæssige interesser berøres af afgørelsen eller beslutningen. Eksempelvis varetager Landbrugsministeriet og Fiskeriministeriet sagsområder, hvorpå vandløbsforhold kan have stor betydning. Også miljøministeren (Miljøstyrelsen efter bemyndigelse, jf. § 32) bør kunne påklage en afgørelse eller beslutning, som er truffet af amtsrådet, og sagen skal da efter § 35, stk. 1, altid afgøres af naturklagenævnet.

Hensynet til at muliggøre generel interessevaretagelse har ført til, at der i stk. 1, nr. 3-10, og stk. 2 foreslås tillagt visse interesseorganisationer klageret. Forslaget er en udbygning af de gældende bestemmelser herom i vandløbslovens § 84, stk. 2, og naturfredningslovens § 45, stk. 1. Ligesom efter de nugældende bestemmelser vil klageretten tilkomme landsdækkende foreninger, dvs. vedkommende forenings hovedkontor. Lokale afdelinger eller foreninger under de i bestemmelsen nævnte hovedforeninger vil imidlertid kunne påklage en afgørelse eller beslutning, når klagen indgives på vegne af et medlem af foreningen.

Til § 37

De foreslåede bestemmelser svarer i det væsentlige til § 81 og § 82, stk. 4, i den gældende vandløbslov og til §§ 45, stk. 3, jf. § 58, stk. 3 og stk. 5, 2. pkt., i naturfredningsloven.

Til § 38

Det foreslås, at også denne lov fastsætter en søgsmålsfrist.